USNESENÍ

Krajský soud v Ostravě projednal dne 13. února 2024 v neveřejném zasedání stížnost **odsouzeného Jana P., narozeného xxx,** proti usnesení Okresního soudu v Ostravě ze dne 14. 9. 2023, č. j. 72 T 157/2004-497, a rozhodl

takto:

Podle § 148 odstavec 1 písmeno c) trestního řádu se stížnost **odsouzeného Jana P., narozeného xxx,** proti usnesení Okresního soudu v Ostravě ze dne 14. 9. 2023, č. j. 72 T 157/2004-497, jako nedůvodná **zamítá.**

Odůvodnění:

1. Napadeným usnesením Okresní soud v Ostravě podle § 99 odst. 5 věty třetí trestního zákoníku (dále též jen tr. zák.) rozhodl, že se mění ochranné léčení sexuologické v ústavní formě uložené Janu P. rozsudkem Okresního soudu v Ostravě ze dne 23. 7. 2004, č.j. 72 T 157/2007-110, ve spojení s usnesením Okresního soudu v Ostravě ze dne 23. 5. 2017, č.j. 72 T 157/2004-282, a ve spojení s usnesením Okresního soudu v Ostravě ze dne 9. 2. 2021, č.j. 72 T 157/2004-340, na zabezpečovací detenci.
2. Proti tomuto usnesení si hned po jeho vyhlášení odsouzený podal stížnost, kterou odůvodnil prostřednictvím svého obhájce. Uvedl, že zabezpečovací detence je mimořádně intenzivním zásahem do práv osoby, které je ukládána. Nejedná se o trest za spáchaný zločin, ale o ochranné opatření. Nalézací soud před vydáním napadeného usnesení však řádně nezjistil duševní stav odsouzeného, nesprávně aplikoval § 99 odst. 5 tr. zák. a zcela pominul důkazy a nevypořádal se s důkazy svědčící o tom, že zabezpečovací detence není třeba. Podmínkou aplikace § 100 odst. 1, odst. 3 tr. zák. je, aby uložené a vykonávané ochranné léčení neplnilo svůj účel. Nalézací soud v napadeném usnesení marginalizoval námitku obhajoby, že je odsouzenému uloženo ochranné léčení sexuologické v ústavní formě, toto ale není vykonáváno. Odsouzený je totiž již rok ve výkonu trestu ve věznici v Kuřimi. V této věznici je sexuologické oddělení, do tohoto oddělení, v němž by bylo možné léčení vykonávat, nebyl odsouzený zařazen, a to z důvodu, že ve věznici je pro maření výkonu úředního rozhodnutí, a nikoliv pro sexuální trestný čin. Nebyl ani umístěn do jiné věznice, kde by ochranné léčení mohlo být vykonáváno. Soud tedy aplikoval nejpřísnější ustanovení trestního zákoníku týkající se zabezpečovací detence v situaci, kdy není z důvodu na straně státu a jeho výkonné moci vykonáváno ochranné léčení sexuologické, neboť umístěním do běžného vězeňského oddílu, kde není možno ochrannou léčbu realizovat, je tato objektivně znemožněna. Podmínkou přeměny ústavního ochranného léčení je, že léčení je vykonáváno a neplní svůj účel nebo nezajišťuje dostatečnou ochranu společnosti. Není-li ústavní léčení vykonáváno, není jej možné postupem dle § 99 odst. 5 tr. zák. změnit na zabezpečovací detenci. Soud zcela odmítá kritiku nedostatků znaleckého posudku a závěrů znalce. Je však možné upozorňovat na chyby posudku, kritizovat jeho nedostatky a toto je dokonce i zákonným úkolem a povinností obhajoby. Znalecký posudek znalce Zvěřiny je neúplný a vadný, už z toho důvodu, že v něm znalec zcela pominul závěr znaleckého posudku MUDr. Karla Kunčara. Obsáhle v něm cituje závěry znaleckého posudku MUDr. Vilče (posudek z roku 2004, který je vůči osobnosti odsouzeného velmi negativní), avšak zcela a úplně pominul posudek znalce MUDr. Kunčara. Ten byl ve veřejném zasedání přečten až na žádost obhajoby. Soud měl znalce Zvěřinu vyslechnout,

měl se se závěry znaleckého posudku MUDr. Kunčara buďto vypořádat nebo měl být k posouzení odsouzeného přibrán znalecký ústav. Znalec uvádí v posudku závěr, že posuzovaný „*je na svobodě nebezpečný, zvláště vůči mladým ženám, které dokáže obtěžovat, a to dosti agresivně*“, vůbec však nehodnotil skutečnost, že odsouzený pobýval více než dva a půl roku na svobodě, žil partnerským životem a nedopustil se žádného sexuálně motivovaného trestného činu. Soud se vůbec nevypořádal s otázkou, zda je tedy detence (nejpřísnější ochranné opatření) potřeba k ochraně společnosti v situaci, kdy po dobu dvou a půl roku byl odsouzený na svobodě a nedopustil se žádného sexuálně motivovaného trestného činu. Odsouzený má za to, že znalec prakticky nahrazuje samo rozhodnutí soudu, když konstatuje, že léčba by měla šanci jedině ve formě detence, kdy znalec nepřijatelně činí závěr právní nikoliv odborný. Diagnóza odsouzeného Tourettův syndrom nemá nic společného se sexualitou, není a nemůže být léčena sexuologickým ochranným léčením, soud rovněž nesprávně a citově zabarveně používá slovo deviace. Deviace značí toliko odchylku od „normálu“ nikoliv duševní poruchu či chorobu. Ve znaleckém posudku znalce Zvěřiny však není konstatováno, že by odsouzený trpěl nějakou duševní chorobou nebo poruchou sexuálního typu, je zde uvedeno že se jedná o sociální poruchu osobnosti. Znalec Zvěřina hovoří o sexuální deviaci, což je porucha osobnosti, ale nenaplňuje znaky pojmu duševní porucha. V § 100 odst. 2 písm. a) tr. zák. je uložení zabezpečovací detence podmíněno existencí duševní choroby nebo poruchy. V dané situaci je třeba mít na mysli širší kontext institutu ochranného léčení a detence, jejichž účelu má být dosaženo. Obhajoba má za to, že nejprve musí být zjištěno, zda odsouzený trpí nějakou duševní chorobou či poruchou, tato musí být diagnostikována, což nebyla, a musí být léčena. V lednu 2023 bylo prodlouženo ochranné léčení sexuologické v ústavní formě, to však není vykonáváno, od ledna uplynulo dalších 11 měsíců, kdy odsouzený není ani pod kontrolou lékařů, není s ním žádným způsobem pracováno, a to přesto že ochranné léčení mu bylo uloženo a ve věznici by nebyl problém, aby bylo realizováno alespoň v ambulantní formě. Odsouzený je aktuálně ve výkonu trestu, společnost je tímto výkonem trestu dostatečně chráněna a není třeba přistupovat k uložení zabezpečovací detence, zvláště v situaci, kdy pro její uložení nebyly naplněny zákonné podmínky. Odsouzený má za to, že tím, že je ve výkonu trestu a nehrozí bezprostředně žádné nebezpečí, že by došlo k opakování trestné činnosti nebo nějaké bezprostřední ohrožení společnosti, tak je potřeba důsledně zkoumat jeho zdravotní stav a až poté rozhodnout. Závěry znaleckého posudku však toto neumožňují, při zpracování znaleckého posudku MUDr. Kunčara z 9. 5. 2017 bylo posouzení zdravotního stavu odsouzeného daleko hlubší. Nalézací soud v napadeném usnesení sice poukazuje, že závěry tohoto posudku jsou 6 let staré, nicméně závěry tohoto posudku byly potvrzeny 6 lety, kdy se odsouzený nedopustil žádného sexuálního deliktu. Proti tomuto posudku zpracovaného na základě detailního studia a při využití moderních metod, přičemž závěry znaleckého posudku jsou potvrzeny 6 lety chování bez sexuálního deliktu, stojí posudek znalce Zvěřiny, který zcela pomíjí závěry znaleckého posudku MUDr. Kunčara, konstatující, že k projevům násilí v rámci sexuální oblasti je chování odsouzeného naprosto okrajové, na úrovni běžné společnosti, pomíjí i 6 let bezkonfliktního života a na základě 15 minutového hovoru konstatuje, že odsouzený *„je na svobodě nebezpečný zvláště vůči mladým ženám které dokáže obtěžovat a to dosti agresivně*“. S ohledem na výše uvedené navrhuje, aby Krajský soud v Ostravě napadené usnesení zrušil a návrh na změnu ochranného léčení na zabezpečovací detence zamítl.

3. Krajský soud přezkoumal z podnětu podané stížnosti dle § 147 odst. 1 trestního řádu (dále jen tr.ř.) správnost výroku napadeného usnesení, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo a zjistil, že stěžovatel je osobou, které zákon přiznává oprávnění napadnout shora uvedené usnesení stížností, byl podán opravný prostředek proti rozhodnutí, kde to zákon připouští a stížnost byla podána ve lhůtě zákonem stanovené.

4. Z přiloženého spisu krajský soud zjistil, že ve věci bylo konáno veřejné zasedání, tedy příslušná forma jednání byla zachována, stěžovatel byl tomuto přítomen, byl řádně poučen v přítomnosti svého obhájce a byl mu dán dostatečný prostor, aby se k předmětu jednání vyjádřit. Okresní soud poté rozvedl svá zjištění a právní závěry v odůvodnění napadeného usnesení v souladu s ust. § 134

odst. 2 tr.ř., na což krajský soud pro stručnost odkazuje, když není důvod, aby stížnostní soud opakoval doložené poznatky soudu I. stupně, neboť zjištění, učiněná okresním soudem, jsou v napadeném usnesení zpracována odpovídajícím způsobem a plně korespondují s obsahem spisového materiálu.

5. Podle § 99 odst. 5 tr. zák. ústavní léčení může soud změnit dodatečně na léčení ambulantní a naopak. Ústavní ochranné léčení může soud změnit za podmínek § 100 odst. 1 nebo 2 tr. zák. na zabezpečovací detenci. Bez podmínek § 100 odst. 1 nebo 2 může soud změnit ústavní ochranné léčení na zabezpečovací detenci, jestliže uložené a vykonávané ochranné léčení neplní svůj účel nebo nezajišťuje dostatečnou ochranu společnosti, zejména v případě, že pachatel utekl ze zdravotnického zařízení, užil násilí vůči zaměstnancům zdravotnického zařízení nebo jiným osobám ve výkonu ochranného léčení nebo opakovaně odmítl vyšetřovací nebo léčebné výkony.

6. Ve smyslu § 351a odst. 1 tr.ř. platí, že ústavní ochranné léčení může za podmínek stanovených v trestním zákoníku soud změnit na zabezpečovací detenci, jestliže na základě návrhu nebo zprávy zdravotnického zařízení, ve kterých popíše průběh a výsledky dosavadního léčení, vykonávané ochranné léčení nevedlo ke splnění jeho účelu pro chování osoby, na níž se ochranné léčení vykonává, a tuto přeměnu vyžaduje účinná ochrana společnosti a nutnost působení na osobu, na níž se ochranné léčení vykonává, prostředky zabezpečovací detence.

7. Okresní soud v Ostravě postupoval dle citovaných ustanovení, přičemž na základě provedeného dokazování dospěl s přihlédnutím ke všem okolnostem případu k závěru, že důvody pro změnu ochranného léčení sexuologického na zabezpečovací detenci stěžovatele jsou dány. Je nutno zdůraznit, že základním účelem detence je ochrana společnosti před pachateli zločinů, jejichž společenská škodlivost je zvláště vysoká z důvodu jejich duševního stavu, pro který z jejich strany hrozí opakování takového závažného nebezpečného trestního jednání a při rozhodování o potencionální změně podmínek zabezpečovací detence se soud musí zabývat zejména nebezpečností pobytu na svobodě odsouzeného a otázkou, zda by za aktuálního stavu uložené ochranné léčení s přihlédnutím k povaze duševní poruchy a možnostem působení na pachatele vedlo k dostatečné ochraně společnosti.

8. Pro přehlednost krajský soud, byť jak již zmínil výše, napadené usnesení je vypracováno dostatečně podrobně, pouze shrnuje či vyzdvihuje jednotlivá zjištění, když ve zbytku lze na odůvodnění napadeného usnesení odkázat.

9. V odst. 1. a 2. odůvodnění svého rozhodnutí se okresní soud zabývá historií a důvody uložení ochranného léčení sexuologického v ústavní formě odsouzenému. Ochranné léčení sexuologické v ústavní formě bylo odsouzenému uloženo shora uvedeným rozsudkem Okresního soudu v Ostravě ze dne 23. 7. 2004, č.j. 72 T 157/2007-110, jeho trvání bylo v zákonných lhůtách prodlužováno, následně bylo usnesením Okresního soudu v Ostravě ze dne 23. 5. 2017, č. j. 72 T 157/2004-282, změněno na ochranné léčení sexuologické v ambulantní formě, avšak již usnesením Okresního soudu v Ostravě ze dne 9. 2. 2021, č.j. 72 T 157/2004-340, byla změněna forma ochranného léčení sexuologického znovu na formu ústavní.

10. Jak uvádí okresní soud v odst. 3. usnesení, řízení je konáno na základě návrhu MUDr. Zuzany Š., primářky Psychiatrické nemocnice v Brně, podaného dne 19. 7. 2022. Z něj se podává, že odsouzený opakovaně maří léčbu, z nemocnice utekl, sebepoškozuje se s cílem opustit areál léčebny, popř. manipuluje s personálem za účelem změny oddělení. Zdůraznila, že odsouzený útěky plánuje, obírá ostatní pacienty o peníze a podobně. Proto navrhuje změnu ochranného léčení na zabezpečovací detenci.

11. Ve veřejném zasedání okresní soud vyslechl odsouzeného, provedl listinné důkazy a znalecký posudek MUDr. Jaroslava Zvěřiny, znalce z oboru psychiatrie a sexuologie. Ze zjištění učiněných okresním soudem a popsaných v odst. 5. a 6. napadeného usnesení považuje krajský soud za nutné zdůraznit, že ze znaleckého posudku se podává, že u odsouzeného je diagnostikována nadále

sexuální deviace „Patologická sexuální agresivita“, tato je dlouhodobého charakteru, vyžaduje léčbu sexuologickou i psychiatrickou, s prvky antialkoholními a antitoxikomanickými. Je zde vysoké riziko recidivy, kdy pobyt posuzovaného na svobodě je nebezpečný Vzhledem k jeho dosavadnímu přístupu k léčbě (útěky, sebepoškozování), se jeví jako nejefektivnější postup uložit odsouzenému zabezpečovací detenci, jak navrhuje Psychiatrická nemocnice Brno. V zabezpečovací detenci bude nejúčinněji opatřen a zajištěn, vzhledem k dosavadním projevům a zkušenostem. Po dobu ochranného léčení v Psychiatrické nemocnici v Brně odsouzený léčbu mařil, po podání návrhu na změnu na zabezpečovací detenci došlo ke zlepšení, léčbu vykonával a dodržoval. Primářka MUDr. Zuzana Š. dále uvedla, že ochranná léčba sexuologická v jakékoli formě nemá význam. K osobě odsouzeného je pak nutno zdůraznit, že kromě rozsudku, kterým mu bylo uloženo ochranné léčení sexuologické v ústavní formě, byl dále odsouzen rozsudkem Okresního soudu v Ostravě ze dne 27. 11. 2008, sp. zn. 10 T 156/2008, pro trestný čin znásilnění podle § 241 odst. 1, odst. 2 tr. zákona, byl mu uložen nepodmíněný trest odnětí svobody v trvání 10 let, který vykonal dne 28. 5. 2018. Jak je výše uvedeno, ochranné léčení sexuologické v ústavní formě bylo unesením ze dne 23. 5. 2017, sp. zn. 72 T 157/2004, změněno na ochranné léčení sexuologické v ambulantní formě. K tomuto závěru dospěl okresní soud zejména na základě závěrů znaleckého posudku znalce MUDr. Karla Kunčara, který uvedl, že je možné propustit odsouzeného z ústavního ochranného léčení, ale navrhuje mu uložit ochranné léčení sexuologické v ambulantní formě vzhledem k rozboru anamnézy, dřívější trestné činnosti, osobnostní struktuře i výsledkům PPG vyšetření. Již dne 7. 1. 2021 podává MUDr. Jitka S. Ph.D., lékařka, u které odsouzený vykonával ochranné léčení sexuologické v ambulantní formě, návrh, aby ochranné léčení z této formy bylo změněno na ochranné léčení v ústavní formě, neboť odsouzený začal zneužívat pervitin a není schopen své sexuální jednání kontrolovat, od 28. 11. 2020 do 12. 12. 2020 a následně od 22. 12. 2020 do dodání do výkonu ochranného léčení sexuologického v ústavní formě (viz níže) byl hospitalizován v Psychiatrické nemocnici v Opavě pro intoxikaci pervitinem. Následně shora uvedeným usnesením ze dne 9. 2. 2021 bylo ochranné léčení v ambulantní formě znovu změněno na ochranné léčení v ústavní formě, k jeho výkonu byl dodán do Psychiatrické nemocnice Brno dne 3. 3. 2021. Pro jednání v době výkonu ochranného léčení v Psychiatrické nemocnici Brno (útěky z ochranného léčení) byl dvakrát odsouzen pro přečin maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání podle § 337 odst. 1 písm. k) tr. zák. k nepodmíněným trestům v celkové výměře 1 roku a 6 měsíců (rozhodnutí Městského soudu v Brně sp. zn. 2 T 68/2022 a sp. zn. 90 T 115/2022), tyto tresty v současné době vykonává. Pro doplnění si krajský soud vyžádal hodnocení odsouzeného z výkonu trestu odnětí svobody. Bylo zjištěno, že chování odsouzeného není v souladu s vnitřním řádem věznice, dopustil se sebepoškozování, neuposlechnutí zaměstnance věznice, bylo u něj nalezeno lano z prostěradla, byl pozitivně testován na OPL. Rizikovost, kterou představuje pro společnost, je zvyšována dlouhodobým konfliktním vystupováním a chováním odsouzeného ve výkonu trestu odnětí svobody. Jako nejvýraznější riziko v chování odsouzeného je však identifikováno jeho nátlakové jednání vůči zaměstnancům Věznice Kuřim, kdy si vyhrožováním a následně i fyzickým sebepoškozováním vynucuje akceptování svých požadavků na cokoliv, co si vymyslí. Nelze jej zařadit do zaměstnání z bezpečnostních důvodů. Z uložených kázeňských trestů si odsouzený nevzal žádné ponaučení. Prognóza zlepšení chování a vystupování odsouzeného není příznivá, odsouzený očividně nemá zájem o změnu svých postojů a celkového přístupu k výkonu trestu odnětí svobody. Výkon soudem nařízeného ochranného sexuologického léčení v ústavní formě odsouzený během výkonu trestu nezahájil z důvodu plně obsazené kapacity specializovaného oddílu pro výkon ochranného léčení sexuologického ve Věznici Kuřim.

12. V odst. 8. okresní soud pak provedené důkazy shrnul a dospěl k závěru, že jsou splněny podmínky uvedené v § 99 odst. 5 věty třetí tr. zák. Krajský soud považuje za nezbytné zdůraznit, že se nejedná o situaci předpokládanou v § 100 odst. 1 resp. 2 tr. zák., ale o stav, kdy odsouzený, jemuž bylo pravomocně uloženo ochranné léčení sexuologické v ústavní formě nedodržuje jeho podmínky, v tomto konkrétním případě se opakovaně dopustil útěku ze zdravotnického zařízení, za což byl pravomocně odsouzen, jak je výše uvedeno, opakovaně maří výkon ochranného léčení svým

přístupem k léčbě, zneužíváním návykových látek, jak je uvedeno ve zprávách MUDr. Zuzany Š. z Psychiatrické nemocnice Brno. Nelze tedy přezkoumávat již pravomocné uložení ochranného léčení sexuologického, důvody, které k jeho uložení vedly, ale pouze je nutno se zabývat tím, zda toto ochranné léčení nadále plní svůj účel, či zda je nutno přijmout opatření uvedené v § 99 odst. 5 věta třetí tr. zák. V této souvislosti zapotřebí zmínit, že pokud byl ve věci zpracován znalecký posudek znalce z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie a sexuologie, doc. MUDr. Jaroslavem Zvěřinou, CSc., pak jeho závěr, že odsouzený trpí Tourettovým syndromem a vykazuje sexuální deviace typu „patologická sexuální agresivita" neodporuje závěrům znaleckého posudku MUDr. Karla Kunčara zpracovaného v roce 2017. Již v době, kdy ochranné léčení bylo odsouzenému uloženo, tedy v roce 2004, byl odsouzený diagnostikován jako sexuální deviant trpící „patologickou sexuální agresivitou". I znalec MUDr. Karel Kunčar, na jehož posudek se odsouzený odvolává, má za to, že pobyt odsouzeného na svobodě bez adekvátního léčení je společensky nebezpečný, podle něj postačovala v době vyšetření ambulantní forma léčení. Ale ani on nedospěl k závěru, že je na místě odsouzeného z léčení propustit, jak uvádí okresní soud, tento znalec přítomnost sexuální deviace nezpochybnil. V tomto směru je nutno přihlédnout ke znění ust. § 123 tr. zák., které definuje pro účely trestního řízení duševní poruchu mimo jiné jako sexuální odchylku, tedy deviaci. V souvislosti s námitkami odsouzeného k závěrům znalce MUDr. Zvěřiny nutno přisvědčit argumentaci okresního soudu, že jednak od zpracování posudku MUDr. Kunčara uplynula doba více než šesti let, a zejména jeho závěr o tom, že postačí ochranné léčení v ambulantní formě, byl s ohledem na jednání odsouzeného přehodnocen a odsouzenému byla pravomocně změněna forma ochranného léčení na ústavní již v roce 2021. Jak vyplývá z jeho odsouzení v roce 2022, ze zpráv MUDr. Š. i ze zprávy Věznice Kuřim, jednání odsouzeného se vyznačuje vysokou mírou agresivity, nezdrženlivosti, nerespektu k dodržování pravidel, a lze mít za to, že do jisté míry graduje. Tím je závěr o existenci uvedené sexuální deviace a důvodnosti přijetí ochranného opatření potvrzován. Pokud odsouzený namítal, že nyní na něj není ochranným léčením působeno, neboť není ve výkonu trestu pro sexuální delikt, pak této námitce nelze přisvědčit, když dle zprávy Věznice Kuřim ochranné léčení není prováděno z kapacitních důvodů, a co je též podstatné, fakt přechodné absence přímého výkonu ochranného léčení, a bude o tom ještě pojednáno, byl výlučně zaviněn počínáním samotného odsouzeného, když se dopustil trestné činnosti, kterou byl pravomocně uznán vinným a odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody.

13. Ač patrno již z textu shora, stížnostní soud opakuje a zdůrazňuje, aby tím reagoval na podstatu stížnostních námitek, že při aplikaci ust. § 99 odst. 5 věta třetí tr. zák., což na řešenou causu dopadá, obecným soudům v zásadě nepřísluší přezkoumávat či dokonce revidovat fakt uložení ochranného opatření spočívajícího v ochranném léčení konkrétní fyzické osobě, nepřísluší jim ani posuzovat formu léčení v podobě ústavní, nýbrž pouze a jen, zda jsou splněny podmínky pro postup dle citovaného ustanovení trestního zákoníku, to vše bez podmínek daných dikcí § 100 odst. 1 a 2 tr. zák. týkajících se obligatorního resp. fakultativního uložení zabezpečovací detence.

14. Krajský soud souhlasí se závěrem okresního soudu uvedeném v odst. 9. napadeného usnesení. Odsouzený se opakovaně dopustil útěku ze zdravotnického zařízení, což je prokázáno výše uvedenými odsouzeními Městského soudu v Brně. Dle zpráv MUDr. Š. se dopouštěl obírání spolupacientů, sebepoškozování, čímž ovlivňoval průběh léčby. I krajský soud má tedy za to, že jsou splněny podmínky ust. § 99 odst. 5 věta třetí tr. zák. a je na místě změnit pravomocně uložené ochranné léčení sexuologické v ústavní formě na zabezpečovací detenci.

15. Pokud odsouzený namítá, že ochranné léčení není aktuálně vykonáváno, neboť Věznice Kuřim není schopna jeho výkon zajistit, a tedy není možné jej změnit na zabezpečovací detenci, pak ani této námitce dle krajského soudu přisvědčit nebude lze. Odsouzenému bylo ochranné léčení sexuologické uloženo již rozsudkem Okresního soudu v Ostravě ze dne 23. 7. 2004, č. j. 72 T 157/2004-110. Z výkonu tohoto léčení nebyl po celou dobu propuštěn, ať vykonával trest odnětí svobody či byl na svobodě, tedy ochranné léčení je vykonáváno od roku 2004. Dle názoru krajského soud je nutno pojem „výkon ochranného léčení" vykládat přece jen extenzivněji, tedy

nikoli pouze v souvislosti s aktuálním léčebným působením, nýbrž nutno též přihlížet k tomu, že s ochranným léčením v ústavní formě již bylo započato, a odsouzený nebyl z jeho výkonu propuštěn. Pokud by bylo možné „výkon ochranného léčení v ústavní formě“ vykládat striktně jako aktuální působení konkrétního zdravotnického zařízení, pak by aplikace zmiňovaného ust. § 99 odst. 5 věta třetí tr. zák., za situace, kdy odsouzený svým zaviněním způsobí, že ochranné léčení v ústavní formě není aktuálně a fakticky vykonáváno, např. pro hospitalizaci odsouzeného pro sebepoškození, výkon trestu odnětí svobody nebo jeho útěk ze zdravotnického zařízení, byla de facto vyloučena, což je v rozporu i se zákonodárcem zjevně předpokládaným účelem ochrany společnosti vyjádřeným právě v § 99 odst. 5 věta třetí tr. zák. Krajský soud tudíž stran řešení naznačené problematicky uzavírá, že za situace, kdy uložené ochranné léčení v ústavní formě, s jehož výkonem již bylo započato, není po přechodnou dobu fakticky vykonáváno, a to z příčin výlučně vážících se k osobě odsouzeného, zejména pokud se dopustil sebepoškozování, v důsledku čehož byl následně hospitalizován, útěku ze zdravotnického zařízení, ve kterém je ochranné léčení v ústavní formě vykonáváno, výkonu trestu odnětí svobody pro trestný čin spojený s výkonem léčení atd., zpravidla nebrání rozhodnutí příslušného soudu o změně tohoto ochranného léčení v ústavní formě na zabezpečovací detenci podle § 99 odst. 5 věta třetí tr. zák. V daném případě nutno také přihlédnout k tomu, že návrh zdravotnického zařízení na přeměnu ochranného léčení sexuologického v ústavní formě na zabezpečovací detenci podle § 99 odst. 5 věta třetí tr. zák. byl podán dne 19. 7. 2022, tedy v době, kdy odsouzený nevykonával trest odnětí svobody, ale nepochybně se nacházel v režimu ochranného léčení sexuologického vykonávaného v ústavní formě v Psychiatrické nemocnici Brno.

16. Po shrnutí shora uvedeného má krajský soud za to, že rozhodnutí okresního soudu je věcně správné a zákonné. V napadeném usnesení se totiž velmi podrobně zabýval otázkou, zda lze považovat za adekvátní změnu ochranného léčení sexuologického v ústavní formě na zabezpečovací detenci a na základě provedených důkazů dospěl k odpovídajícímu závěru, že tento postup aktuálně možný je, přičemž stížnostní námitky odsouzeného Jana P. byly naopak posouzeny soudem II. stupně jako nedůvodné. Stížnost chovance proto byla v intencích ustanovení § 148 odst. 1 písm. c) tr.ř. zamítnuta.

Poučení:

Proti tomuto usnesení není další řádný opravný prostředek přípustný.

Ostrava 13. února 2024

Mgr. Martin Kaňok v. r.
předseda senátu

Vypracovala:
Mgr. Ivana Šostáková

Shodu s prvopisem potvrzuje Irena Juřičková.